

[Inger Merete Nordentoft.]

endnu ikke af det koreanske folk, men udøves foreløbig af den amerikanske militæradministration.“

Dette var i modsætning til den fremgangsmåde, den sovjetrussiske hær havde fulgt. Det er også blevet fremhævet af amerikanske korrespondenter, der f. eks. i „New York Herald Tribune“ den 4. oktober omtaler, at Sydkorea efter de amerikanske troppers ankomst skulle administreres af embedsmænd fra det gamle japanske styre, og tilføjer:

„Denne erklæring var lige så dum, som hvis general Eisenhower ved Paris' befrielse havde erklæret, at han havde til hensigt at overlade tyskerne at administrere Frankrig.“

Syngman Rhee, der var klar over, at store dele af de besiddende klasser havde samarbejdet med japanerne, udtalte, at ikke alle, der havde samarbejdet med japanerne, havde gjort det udfra patriotisk uhæderlige motiver, og fik på den måde mange tilhængere blandt dem, vi her i landet har kaldt værnemagere.

De amerikanske myndigheder kunne på det tidspunkt ikke anerkende Syngman Rhee som præsident for Korea og den gamle højrepolitiker Kim Koo som minister, men benyttede dem som rådgivere i, hvad de kaldte „Koreas konstruktive råd“, men Syngman Rhee præsenterede hurtigt sig selv som Koreas præsident og kaldte Kim Koo som sin premierminister. Det findes dokumenteret, at 17 af Koreas største finansmænd støttede Syngman Rhee-regimet økonomisk. På denne måde blev modsætningen mellem Nordkorea, hvor folkekomiteerne rådede, og Sydkorea skabt.

I december 1945 optog USA og Sovjetunionen spørgsmålet om Korea på Moskva-konferencen. USA ønskede der at bevare en administration af besættelsesmagterne i de første år og derefter et 10-årigt formynderskab af USA, Sovjetunionen, England og Kina, således at spørgsmålet om en regeringsdannelse af koreanerne blev udskudt. Sovjetunionen gik imod dette, idet man havde det ønske, at Korea hurtigst muligt skulle blive en selvstændig stat med egen regering. Det lykkedes at opnå enighed om, at fristen for stormagternes indblanding i Koreas forhold højst skulle være 5 år. Man afsluttede iøvrigt en konkret overenskomst om Koreas fremtid, hvori der stod, at der hurtigst muligt skulle dannes en provisorisk demokratisk regering, og at der for at få den dannet

skulle oprettes en kommission, der bestod af repræsentanter for den amerikanske overkommando for Sydkorea og for den russiske kommando for det nordlige område, og denne kommission skulle rådslå med de demokratiske partier og de samfundsmæssige organisationer i Korea.

Denne sidste beslutning blev årsag til strid, idet det hurtigt viste sig, at de venstreorienterede partier i Nord- og Sydkorea sluttede sig til Moskvakonferencens beslutning, medens højrepartierne gik imod denne beslutning og ligefrem erklærede åben kamp imod den. Desuden blev der strid om, hvilke organisationer i landet der kunne kaldes demokratiske, og hvilke der ikke kunne kaldes demokratiske, idet amerikanerne f. eks. ville udelukke både den store bondeorganisation, som talte 3 millioner mennesker, og arbejdernes landsorganisation, der talte 600 000 mennesker, foruden kvindernes organisationer fra rådgivningsarbejdet. Det endte med, at denne første Koreakommission efter USAs forslag den 8. maj 1946 indstillede sit arbejde på ubestemt tid.

Imedens gik udviklingen sin gang. I Nordkorea gennemførte man en jordreform. Man ophævede ved lov det forkastelige børnearbejde, salg af kvinder og flerkoneri. Man indførte, at kvinderne retsligt og økonomisk fik ligestilling med mændene. Man indførte 8 timers arbejdsdag, arbejderbeskyttelse, 14 dages ferie i industrien, ligeløn for samme arbejde og almindelig socialforsikring, og efterhånden gik man over til at nationalisere miner og banker, industriforetagender, transport- og handelsvirksomheder, som tidligere havde været ejet af japanere eller værnemagere, og som staten derfor inddrog. Man oprettede et koreansk skolevæsen. Før krigen havde kun 8 pct. af børnene i Korea gået i skoler, hvor de ikke blev undervist på koreansk, men kun på japansk. Der var derfor stor analfabetisme i landet, og også mod dette satte man ind.

Hvad skete der i Sydkorea? Jeg vil igen citere „New York Herald Tribune“, der i en leder den 7. oktober 1947 behandlede militærregeringens mangel på et populært og konstruktivt program for Sydkorea og bl. a. skrev:

„De Forenede Stater har beklageligvis aldrig haft noget program for Korea, der gik længere end til modstand mod kommunismen.“

Endvidere skrev bladet, at MacArthur hørte selv til den gamle skole, han var